

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ: Χρονικά, ὑπὸ Μ. Μητσάκη. — Ποίησις. 'Ἐκ τοῦ
φρεσκίσθαι τὸν ἐν τῷ Φιλαδέλφει τοπικὸν διαγνωστικόν.
Τὰ λοι-
κοῦντα τῆς τύχης, ὑπὸ Ι. Πολέμη. Ἐν 'Αλεξανδρ., ἥπερ Κ. Η.;
'Ο πόρος ἔρως μαζίσταρχον' Ἰάσον Ταυρίτην ὑπὸ Π. Ι. Φ.—
Παραμονή τοῦ τάκου. — Μονήστορος νεάνιδος ὑπὸ ''Φ.—Βλάσιος.
Η προγκίστα τῆς Πρωτοσειρίας Βικτορίας. Ανώνυμη καὶ: 'Οντζα.
Μόδι', ὡς Τούνια. Χορὸς τοῦ πετενίου. — Επειτημονικά. — Νεωτε-
ρα. — Εὐτράπελα. — Συμβουλὴ. — Στιγματικά. — Τέφθιος. — Γράμματα.

EIKONEE: Ή πρωγκίσσισα της Πρωτείας Βικτορία. - Αθωνίτης και Ουσιάρης. - Μεγάλαι πηγανή της ρύσσων. «Μόνη ου Τούνουν». - Αναμπήσεις Άλσατιας. Χορός του Πετενοῦ. Καλλιτεχνική εικόνα Γουσταβού Βριών.

XPONIKA

Εις σεμνὸν ἑορτὴν ἐκάλει τοὺς Ἀθηναῖς ναίους τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Επιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων. Εν τῷ Ζαππείῳ ἀνεγινώσκετο ἡ "Ἐκθεσὶς τοῦ ἑτοίου Φιλαδελφείου Διαγωνίσματος, ὥπερ ἀπὸ διετίας συσταθὲν σκοπεῖ νὰ προσελκύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν προπολλοῦ ἔξ αὐτῆς ἀποπτᾶσαν καὶ εἰς ἄλλας χώρας πλανωμένην ποιόσιν. Δυστυχῶς, ἡ πρός τὰ τοιαῦτα θεάματα καὶ ἀκούσματα ὀλιγωρίᾳ τῶν συγχρόνων ἀθναῖων εἶναι γνωστή, οὐδόντως δέ ἐπομένως ἐκπληκτικόν, ἂν κατὰ δεκάδας μόλις θά ποδύναντο νὰ ἀριθμηθῶσιν οἱ συρρεύσαντες ὅπως ίδωσι τὸ ἀποδημητικὸν πτυνόν, παλινοστοῦν καὶ πτερυγίζον ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ζαππείου. Εὕτυχως δημως, ἀφ' ἑτέρου, δὲ, τι σώζει τὰς τοιούτου εἴδους πανηγύρεις παρ' ἡμῖν εἶναι δὲ εὐαγγελικός χαρακτὴρ αὐτῶν, διότι ὀλίγοι μὲν οἱ κατ' αὐτὰς προσερχόμενοι κλητοί, δηλαδὴ αὐτόκλητοι, ἐκλεκτοὶ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Μεταξὺ τῶν διαγωνισθέντων, δέ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς διὰ τῶν Ματιῶν τῆς ψυχῆς τοὺς διεῖδε καλλιστα τὸν τρόπον τοῦ νὰ ἅρῃ καὶ ἐφέτος τὸ γέρας. Ὁχι δημος πλέον ὀλόκληρον, διότι τὸ ἀλλοῦ ὡραῖον του ἥμισυ διημφύσητιπεν αὐτῷ νῦν ἐπιτυχῶς δέ κ. Πολέμης διὰ τῶν Ἐρειπίων. Τὰ βραβευθέντα λέγονται ἔχοντα πολλὰς τὰς ποιητικὰς καλλονάς, εὐμενῶς δὲ λίαν ἐκρήπησαν τὸν ἀναγνωσθέντα ὑπὸ τοῦ εἰδίνητοῦ ἀποβπάθματα αὐτῶν. Ἄλλο δὲ, τι ιδίως ἐθεωρήθη ὡς ἀράμενον κυρίως τὴν νίκην ὑπῆρχεν ἡ ἐκθεσίς τοῦ κ. Ἀριθτομένους Προσβελεγίου, γλαφυρά δητῶς ἀμα καὶ καλὰ μελετημένη καὶ εὑρεῖα τὰς ψλέψεις. Καθὼς ἵκουσα καποιον νὰ λέγῃ, πήτο ἡ καλλιτέρα Ἐκθεσίς, ἡ δοποία ἔγνεν ἔως τόρα εἰς τὸ Ζαππείον.

Ὥστις προπάντων διέκρινε τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ὑπῆρχαν αἱ ὄλως ἀσπλαγχνοὶ διαθέσεις αὐτῆς. Ἐκ τῶν 38 ὄλων ὑποβληθέντων ποιημάτων, μόνον 2 – ἡ ἐκτὸς τῶν βραβευθέντων ἔκρινε κάπιας ἄξια λόγου ὁ εἰσηγητής, ἵνα οἵς καὶ πολὺ καλὴν συλλογὴν δημιώδῶν ποιημάτων τοῦ ἐξ Ἡπείρου νεαροῦ στιχουργοῦ κ. Κρυστάλλη, ἀποπνέουσαν ἀγροτικὸν ἄρωμα καὶ ζωὴν, τὰ λοιπὰ δὲ ἀτέγκτως ἐθυμίσασεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς καλαισθησίας. Θὰ ἔλεγε τις δὴ εὑρίσκετο εἰς νέαν σφαγὴν τῶν Ἀθώων ὑπὸ νέου Ἡρώδου, ἀν τὰ πλεῖστα μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἥσαν πράγματι ἔνοχα... πάσης πρὸς τὴν ποίησιν ἀσεβείας. Τὸ ἐπ' ἔμοι, δὲν ἐφανταζόμεν ποτὲ δὴ ἐν ἔτει 1890 ὁ προπόλλοος μακαρίτης ἥδη καὶ

διδωδώς νομίζομενος Ειστέναιος Διαγωνισμός θὰ ἐτόλμαν ἡ ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν, καὶ, βρυκόλαξ ἐπίφοβος, νὰ ἐμφανισθῇ ἐκ τοῦ ἐν μεσῷ ἡμῖν τὸν προσωπίδα τοῦ Κιλαδελφέου. "Αν δὲν τὸ ἐννοῦντες ἀκόμη, δὲν ἔχετε ἢ νὰ ἀνατρέξετε εἰς τὸν κατάλογον των ἑποδᾶνθέντων ποιημάτων καὶ θὰ πεισθῆτε γέναια ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὸν ἀκμαιοτέραν ἐποχὴν του. Θύελλαι, Πόθοι, Νεφέλαι, Φύρδον Μίγιν, Βιωτικά, Ψυχικοὶ παροξυσμοί, Μελιδόνες, Σπινθῆρες, ἐπιγράφουσι τὰ στιχογρήματα αὐτῶν πλειστοὶ ἐκ των ἀποστολέων, ἀδιπλον τί παθόντες. Ιδίως δημος ἀξιοπεριεργα εἶνε τὸ ἀνίκοντα εἰς τὸν μεγάλην ποιητικὸν σχολὴν τῶν ἐπιγραφικῶν σινθέσεων καὶ ἀντιθέσεων, ἐξ ὃν ἀπαριθμοῦμεν τινά: "Ανθη καὶ Φύλλα,,
"Στόνοι καὶ Δάκρυα,,
"Νέφη καὶ Αιθρία,,
"Ανθη (bis) καὶ Χρυσαλίδες,,
πλέον τύρα. Πρὸ τοῦ τοιούτου θεάματος, ἐγὼ τούλαχιστον, ἔφριξα ἀναλογιζόμενος ποῦ δύναται νὰ ἀγάγῃ ἡμᾶς ἢ ἐπάνοδος των καλων ἐκείνων καιρῶν. Διότι ἐνθυμεῖσθε βεβαίως ὅτι ὑπῆρχεν ἀλλοτε μακαρία ἐποχὴ, καθ' ἣν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρέθῃ ἔτος ὅπου νὰ μὴν ὑποστῶμεν καταιγίδα ὅλην "Εἰκόνων καὶ Κυμάτων,,
ἢ "Χελιδόνων καὶ "Αστρων,, ἢ "Ρόδων καὶ Κεραυνῶν,, ἢ παραπλούσιων φυικαλεοτήτων. Εἰς τοιοῦτο δὲ μάλιστα δέξιταν καὶ ἐπικίνδυνον σπιεῖον εἶχε φθάσῃ ἢ πρωτότυπος αὗτη μανία, ὥστε παρηγόν ποτὲ ἐν μέσαις Αθήναις εἰς φῶς καὶ βιβλίον ποιήσεων, φέρον τοῦτον ἀκόμη τὸν ἀνίκουστον τίτλον, διότι μὲν ἔκαμε, μικρὸν τότε, νὰ μὴν κοιμηθῶ δλόκληρον νύκτα: "Τρυγόνες καὶ "Εχιδνα,, Εύτυχημα δὲ δντως ὑπῆρχεν διτό δυγγραφεὺς αὐτοῦ ἀνεχώρησεν ἐγκαίρως εἰς Παρισίους, ὅπου ἐμορφώθη καταλλήλως καὶ ἀπέκτησεν ἴκανην φήμην, διότι ἀν ἐμενεν ἐδῶ, κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, ἐν τῇ ἀναλόγῳ ἔξελιξει τοῦ ταλάντου του, θὰ ἐφλοιδώρει βεβαίως εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ μέλλοντι εἴτε αὐτὸς εἴτε οἱ μιμηταί του καὶ "Γάτους καὶ Καναρίνια,, ἢ "Σεισουρύθρας καὶ Κροκοδείδους,, ἢ "Σπίνους καὶ Ιπποποτάμους,, καὶ ἄλλα τοιαύτα τρομερά περάματα.

τὴν ἀγυπαρξίαν ἀντιπάλων ἔθεω, εἰ ως
ἐπιτίδειον ἐκέλουγικὸν τέχνασμα, καὶ εἰς
τοὺς φίλους του ἔλεγεν δὲτι χρείζεται ἐ-
νέργεια· διαβεβαιούμενος δὲ ὑπὲτῶν
δὲτι ἡ ἐπιτίχια του ἐλεῖ ἐξοφθαλμῷ μένεν,
ἀπύντα δὲτι διὰ τὸν ἐμετόν του τὸ γνωρί-
ζει, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ ὅλος ὁ συν-
δυασμός του. Δὲν εἶχε δὲ καὶ ποδὺ, ἄδι-
κον καθά φαίνεται, διώτι, ἀν καὶ μοναδι-
κός, ὁ κ. Παπαδόπουλος· πότο ἐντούτοις
τρισινπόστατος, ἐκτιθέμενος· ἐν συνδυα-
σμῷ πρὸς τὰ δύο ἄλλα αὐτοῦ ὄνοματα,
προς τὸν κ. Πούπουλην καὶ τὸν κ. Σπη-
ρουνᾶτον. Κατώρθωσε δὲ πράγματι νὰ ἐ-
πιτίχῃ καὶ τούτων τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀ-
δυνάθη οὕτως ὁ γενναῖος Δόν ο Κορωπί-
σιος νὰ καββαλικεύσῃ μὲ δῆλα του τὰ πτε-
ρά καὶ δῆλους τοὺς πτερυγιστῆράς του τὸν
Ἀχαμνόντα τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος.
Κρῆμα νὰ μὴ ζῆ ὁ ἀξιώτιμος νέος βουλευ-
τὴς εἰς τοὺς καλοὺς ἐκείνους καιροὺς
τῆς ἀρχαιώτητος! Οἱ πρόγονοι ἡμῶν πι-
θανότατα θὰ τοῦ ἀνύγειραν ἀνδρείντα
διὰ τὴν πρωτοτυπίαν του, ὡς εἰς τὸν
στρατηγὸν τοῦ περιφήμου ἐκείνου “Α-
δάκρυος Πολέμου,,, καθ ὃν οὐδεὶς ἐφο-
νεύθη, ἀπαδαλλάκτως ὅπως κατὰ τὴν ἐ-
κλογὴν τοῦ κ. Παππαδόπουλου οὐδεὶς ἀ-
πέτυχε.

Τοιούτος ὅμως ἐμπαιγμὸς τῶν κοινοῖσαν-
λευτικῶν ήμδων θεσμῶν δὲν τελεῖται τὸ
πρώτεν ἥδη ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀπορῷ πῶς
ἐλημυνήθην νὰ τὸ ἄναφέρουν αἱ ἐφημε-
ρίδες. "Ἄλλοτε, ἀκριβῶς διὰ νὰ σκωτῇ τὸν
περὶ ἐκλογῶν νόμον, ὁ περιώνυμος παλι-
τικὸς *erceur* Γεωργαντάρας ὁ Ιακωβάτος,
καταπληκτικὴν ἐπιφροὴν ἔξασκων ἐν τῷ
τόπῳ του, διέταξε κατὰ δημαρχικῶν τινα
ἐκλογὴν νὰ μὴ ἑκτεθῇ κανεὶς ἄλλος παρὰ
μόνον εἰς ἕκ τῶν ἀνθρώπων του, τὴν ἡμέ-
ραν δὲ τῆς ἐκλογῆς ἔστειλεν ἄλλον ἔνα
ἕκ τῶν ὑπηρετῶν του καὶ τὸν ἐψήφισεν.
Οὕτω δὲ ἔξελέχθη ἐπισήμως δημαρχὸς εἰς
ὑπορέτης δι' ἄλλου ὑπορέτου, μᾶς ψήφου
εὐρεθείσης εἰς τὸ ναὶ καὶ οὐδὲ ἔχοντος
εἰς τὸ ὅχι!

Τὸ θέρος κτυπᾷ τὸ πλῆθες τοῦ
ὅπως θὰ μετέφραζε κάποιος συνάδελ-
φός μου τὸ γαλλικὸν *bat son plein*. Ἡ ζέ-
στη καταμαστίζει τὴν ἡμέραν προπολλοῦ
ἀνηλεῶς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδες, ἥτις
δὲν φαίνεται ἀφ' ίκανοῦ νὰ φροντίζῃ καὶ
τόσον περὶ τῆς ιδιοκτησίας της, μολονότι
τῆς ἐκάμαψεν καὶ ὕμνον. Από τίνος δὲ
καὶ τὰ συνήθη θεάματα τοῦ ἀθηναϊκοῦ
θέρους προχίσαν καταμαστίζοντα τὰς νύ-
κτας. Ὁ Ἰγράνης μετὰ τῆς συμμορίας
του λυμαίνεται πᾶν τὸ Φάληρον, οἱ Τα-
βουλάραι διδάσκουσιν εἰς τὴν Ὀ-
μόνοιαν, δὲ Ἀρινιωτάκης εἰσιθλεῖν εἰς τὸν
Παράδεισον, εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον
θρυλεῖται ὅτι τὸ κῦμα θὰ ἐκβράσῃ Σει-
ρῆνας δι' ὁπερέτταν μιθονυμένας ὑπὸ τοῦ
Τράμ, καὶ εἰς τὴν παρὰ τὸ μέγαρον Κού-
πα μάνδραν ιπποδρομικὰ γυμνάσματα
βιδοδοῦμοινται. Τὸ θέρος προχίσε, ζήτω
τὸ θέρος! . . . , ἐώστου νὰ ἔλθῃ δὲ καιρός
νὰ σᾶς φωνάξω, σύμφωνα μὲ τὸ δνομά
μου: — Τὸ θέρος τὰ ἐκακάρωσε, ζήτω . . .
ὅ χειμών!

